

Arrest

nr. 169 124 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 januari 2016 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 24 december 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker reeds een asielaanvraag in Duitsland had ingediend verzocht verweerder op 18 februari 2016, gelet op de bepalingen van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), de Duitse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. Via een op 20 februari 2016 gedateerd schrijven deelden de Duitse autoriteiten verweerder mee het terugnameverzoek van 18 februari 2016 in te willigen op basis van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013.

1.4. Op 4 maart 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, geboren in 1995, vroeg op 13.01.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdruckenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 25.12.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van Afghaanse nationaliteit, werd gehoord op 05.02.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer een maand voor zijn verhoor in België verliet om met de auto naar Iran te reizen en daar ongeveer 5 nachten in een voor hem onbekende stad bij de grens in een soort boerderij te verblijven. Hij verklaarde daarna naar Turkije te zijn gereisd om daar 5 nachten bij zijn smokkelaar in Zeitunborno en Istanbul te verblijven. Hij gaf aan vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te betreden om via enkele voor hem onbekende landen in Duitsland aan te komen. Daar diende de betrokkene een asielaanvraag in op 25.12.2015. De betrokkene verklaarde vervolgens na een verblijf van 1 nacht in een kamp in een voor hem onbekende stad met de trein naar België te zijn gereisd om er op 13.01.2016 asiel te vragen.

Op 18.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 20.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat zijn broer in Merksem woont. Hij verklaarde in andere landen niemand anders te kennen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er geen asiel zou hebben aangevraagd. Hij gaf aan dat hij bij zijn broer in België woont en er ook wil blijven.

De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland, noch die intentie te hebben gehad. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrucken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Duitsland. Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende broer te hebben. De betrokkene gaf aan om die reden in België te willen blijven.

Betreffende het verblijf in België van de broer van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten

overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene, geboren in 1995, gaf tijdens zijn verhoor aan geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene dienaangaande tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 20.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. Verzoeker werd op 24 maart 2016 overgebracht naar Duitsland.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In zijn nota werpt verweerder op dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissingen, daar hij op 24 maart 2016 werd overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

3.2. De Raad dient de duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen en derhalve uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog een belang heeft bij zijn beroep in de mate dat dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2016. De raadvrouw van verzoeker weerlegt deze vaststelling niet en toont ter terechtzitting ook niet aan dat verzoeker nog enig belang zou hebben bij het beroep dat is gericht tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2016.

De exceptie is gegrond in de mate dat ze is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vastgesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 en dat artikel 29.3 van deze verordening luidt als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdracht besluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Artikel 30.2 van de van de verordening nr. 604/2013 bepaalt voorts:

“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, ook nadat een overdracht aan het land dat door verweerder wordt geacht verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag werd doorgevoerd, verzoeker een voordeel kan opleveren.

De exceptie wordt verworpen in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 16 van de verordening nr. 604/2013 en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd de motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Immers, waarborgt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij een beslissing tot verwijdering een individueel onderzoek. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land”.

Voornoemd artikel werd de omzetting van artikel 15 van de Richtlijn 2008/155/EG. De parlementaire voorbereidingen benadrukken dat de richtlijn een verplichting oplegt om over te gaan tot een individueel onderzoek en dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.’

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland).

Verzoeker is een jonge man van 21-jarige leeftijd, wier situatie in het land van herkomst, Afghanistan, niet meer houdbaar was. Aldus was verzoeker naar de Europese Unie gevlucht, met de bedoeling om in België asiel aan te vragen, en zich dan bij zijn broer te voegen in België. Verzoeker heeft immers geen andere familieleden of andere mensen op wie hij kan terug vallen in Europa. Aldus was verzoeker net met de intentie naar België gekomen om hier asiel aan te vragen. Evenwel kwam verzoeker aan op het Duitse grondgebied, en had verzoeker allerm minst de bedoeling om daar asiel aan te vragen. Daar hij de taal niet machtig is, had hij geen idee dat er sprake was van een registratie en van een verzoek tot asielaanvraag.

In het interview dd. 05.02.2016 gaf verzoeker te kennen dat hij weldegelijk een broer heeft met het statuut van erkend vluchteling. Verzoeker geeft aan dat hij bij zijn broer terecht kan en dat deze een vaste woonplaats heeft in België, namelijk te 2170 Merksem,[...].

De broer in casu betreft: [A.S.A.], [...]. (bijlage 2)

De bestuurlijke overheid heeft evenwel nagelaten enig verder onderzoek betreffende het familielid van verzoeker te voeren, in casu de broer van verzoeker. Er werd op geen enkele wijze geïnformeerd naar het statuut van verzoeker, woonplaats, enz. Evenwel is de bestuurlijke overheid in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht een individueel onderzoek te voeren en dient er rekening te worden gehouden met het gezins- en familieleven van de derdelander. In casu, werd er niet verder onderzoek gevoerd naar de broer van verzoeker en werd er evenmin rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Er dient benadrukt te worden dat verzoeker geen enkele persoon buiten zijn broer in Europa kent. Verzoeker is de Europese talen niet machtig, laat staan dat hij enige voeling of binding heeft met Duitsland. Daar de broer van verzoeker reeds een lokale verankering kent in België, was het dan ook de bedoeling van de heer [A.S.] op zijn jongere broer op te vangen en onder zijn vleugels te nemen. Ze zouden samen een gezinscel vormen, wat voor verzoeker de uitvalbasis zou zijn om zich verder te kunnen handhaven in de maatschappij. Verzoeker bevindt zich dan ook in kwetsbare positie, gelet op de persoonlijke omstandigheden in hoofde van betrokkene.

Inderdaad kan een loutere aanwezigheid van een familielid op zich niet leiden tot de toepassing van artikel 17(1) van de Verordening 604/2013. Evenwel dient het benadrukt te worden dat verzoeker zich in een afhankelijkheidspositie bevindt ten aanzien van zijn broer. Immers, verzoeker heeft nog nooit één voet buiten Afghanistan gezet en is hier moederziel alleen aangekomen in Europa. Hij is geen enkele Europese taal machtig en heeft hier geen enkel referentiepunt. De afhankelijkheidspositie van verzoeker dient geïnterpreteerd te worden als een situatie zoals in artikel 16 van de Verordening, een parallelle toepassing dringt zich op. Zo is verzoeker afhankelijk van de hulp van zijn broer. Uiteraard is de heer [A.S.] bereid zijn broer te hulp te schieten en in te staan voor verzoeker, daar verzoeker immers naar België gevlucht is in de veronderstelling dat hij hier broer kon vervoegen en alhier samen een gezinscel zou kunnen vormen.

Wanneer Duitsland bevoegd zou zijn voor de asielaanvraag van verzoeker, en verzoeker zou het statuut van erkend vluchteling of subsidiair beschermde toegekend krijgen, zou verzoeker zich niet kunnen voegen bij zijn broer, die reeds in België woont. Dit houdt een onmenselijke behandeling in, in de zin van artikel 3 EVRM. In de motivering van de bestuurlijke overheid wordt aangehaald dat verzoeker geen elementen naar voor brengt die zouden wijzen op een schending van artikel 3 EVRM. Evenwel heeft verzoeker zelf te kennen gegeven dat zijn broer in België woont, en dat deze zou instaan voor de opvang en de behuizing van verzoeker. Aldus is de motivering niet accuraat met de elementen uit het dossier, daar er door verzoeker weldegelijke te kennen gaf dat hij afhankelijk is van de hulp van zijn broer.

Wanneer de bestreden beslissing zou worden doorgevoerd, zou dit een schending uitmaken van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verwerende partij laat de bescherming van de openbare orde primeren op het privébelang van verzoekende partij. De bestreden beslissing kent dan ook geen evenredige afweging.

Bijgevolg zijn artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden."

4.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker terecht aangeeft dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland en dat de Duitse autoriteiten, die trouwens reeds het terugnameverzoek inwilligden, om die reden en overeenkomstig artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Er wordt tevens uitvoerig uiteengezet op basis van welke vaststellingen werd besloten dat de rechten van verzoeker in Duistland gegarandeerd zijn en er wordt toegelicht waarom de aanwezigheid van verzoekers broer in het Rijk geen reden vormt om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van materiële motiveringsplicht dient in casu te worden beoordeeld in het raam van de toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013.

Verzoeker stelt in wezen dat hij zich in een afhankelijkheidssituatie bevindt ten aanzien van zijn in België verblijvende broer en dat verweerder derhalve toepassing had dienen te maken van de bepalingen van artikel 16 van de verordening nr. 604/2013 en had dienen te concluderen dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Artikel 16.1 van de verordening nr. 604/2013 luidt als volgt:

“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het bestaan van voormelde bepaling en heeft vastgesteld dat deze in casu niet van toepassing is. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker aangaf geboren te zijn in 1995 – wat dus impliceert dat hij niet kan worden beschouwd als een kind of een persoon met een hoge leeftijd – en dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Hij heeft tevens toegelicht dat er daarenboven ook geenszins blijkt dat verzoekers broer in staat zou zijn om voor verzoeker te zorgen en dat verzoekers broer ook geen schriftelijke verklaring, zoals bedoeld in artikel 16.1 van de verordening nr. 604/2013, overmaakte. Verweerder heeft daarnaast nog uiteengezet dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal krijgen.

Voormelde vaststellingen vinden steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier.

Door erop te wijzen dat hij voorheen nooit buiten Afghanistan verbleef, dat hij alleen is, dat hij geen Europese taal machtig is, dat hij geen enkel referentiepunt heeft en dat hij te kennen gaf afhankelijk te zijn van zijn broer die bereid is om hem op te vangen toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in artikel 16.1 van de verordening nr. 604/2013, dat niet blijkt dat zijn broer in staat is om voor hem te zorgen en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij, in zijn hoedanigheid van asielzoeker, in Duitsland niet de nodige hulp zal krijgen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 16 van de verordening nr. 604/2013 wordt niet aangetoond.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing tot weigering van verblijf onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.5. Uit het feit dat verzoeker indien hem in Duitsland een beschermingsstatus wordt toegekend in dat land zal kunnen verblijven, terwijl zijn broer in België verblijft kan voorts niet worden afgeleid dat verzoeker dreigt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hierbij moet worden geduurd dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat zijn broer reeds sedert 2004 in België verblijft en hij dus reeds twaalf jaar gescheiden van zijn broer leeft, dat hij steeds gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen om contacten met zijn broer te onderhouden en dat niet wordt aangetoond dat zijn broer hem niet in Duitsland zou kunnen bezoeken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, moet allereerst worden gesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat enig aspect van verzoekers privéleven, dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt, door de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt geraakt. Voorts moet erop worden gewezen dat geenszins blijkt dat verzoeker een gezin vormde met zijn broer en dat de beslissing tot weigering van verblijf dus een inmenging vormt in enig bestaand gezinsleven. In dit verband dient de Raad te herhalen dat verzoeker zelf aangeeft al twaalf jaar gescheiden van zijn broer te leven. Er moet ook worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

4.2.7. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf kan verzoeker niet dienstig verwijzen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling legt verweerder immers enkel bepaalde verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel en een beslissing tot weigering van verblijf kan niet worden beschouwd als een verwijderingsmaatregel.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK